

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 września 2017r. skierowanym przeciwko (...) - Hotel spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) spółka akcyjna w Ł. wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 275 679,68zł. z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych za okres od dnia wytoczenia powództwa tytułem zapłaty za dokonywane na rzecz pozwanego sprzedaże (pozew k. 3 – 6).

Zapadłym w dniu 20 października 2017r. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 88). We wniesionym od powyższego nakazu sprzeciwie z dnia 29 listopada 2017r. pozwana podniosła, iż po dokonanych przez niego zakupach wystawione zostały faktury korygujące, w wyniku czego roszczenia zbywcy wierzytelności skorygowane zostały do zera, wskazała jednocześnie, iż podstawą powyższej korekty było dokonane przez pozwaną odstąpienie od wiążącej go z faktorantem umowy spowodowane wadami sprzedanych towarów, przy czym uprawnienie takie wynikać miało zarówno z przepisu art. 560 par. 1 kc. jak i zastrzeżone zostało wprost w samej wiążącej pozwaną z faktorantem umowie w trybie art. 491 par. 1 kc. Niezależnie od tego pozwana powołała się również na przekroczenie przez powódkę limitu zadłużenia zastrzeżonego w umowie factoringu (sprzeciw k. 93 – 97). Do sprzeciwu powyższego pozwana załączyła:

I datowaną na dzień 27 października 2016r. umowę sprzedaży materiałów budowlanych, w par. 4 ust. 1 której w przypadku ujawnienia się wad fizycznych zamówionego towaru zastrzeżono jednocześnie po jej stronie uprawnienie do odstąpienia od powyższej umowy poprzez złożenie zbywcy pisemnego oświadczenia (umowa k. 106);

II pisemne wezwanie z dnia 29 listopada 2016r. do usunięcia w terminie 7 dni wad fizycznych towarów polegających na tym, iż „styropian fasadowy w bardzo wielu opakowaniach był pokruszony i spękany”, pęknięciu większości pustaków, krawężników i nadproży (wezwanie k. 108);

III oświadczenie z dnia 12 grudnia 2016r. o odstąpieniu od umowy z dnia 27 października 2016r. z uwagi na bezskuteczny wpływ terminu do usunięcia wad (oświadczenie k. 109);

IV protokoły przyjęcia przez faktoranta reklamowanych przez pozwaną towarów z dnia 21 grudnia 2016r. (protokoły k. 110 - 117);

V faktury korygujące z dnia 31 grudnia 2016r. wystawione wcześniej przez faktoranta faktury, z których powódka wywiodła żądanie pozwu (faktury k. 120 – 127).

W odpowiedzi na powyższe, pełnomocnik powódki w piśmie z dnia 12 stycznia 2018r. wskazał, iż pozwana wiedziała o zawartym również w odniesieniu do wierzytelności przyszłych factoringu, co oznacza, iż to powódka stała się wierzycielem w odniesieniu do należności wynikających z faktur, które skorygowane zostały następnie przez faktoranta. W ocenie pełnomocnika powódki okoliczność powyższa bezskutecznym uczyniła powołane przez pozwaną w jej sprzeciwie odstąpienie od zawartych z faktorantem umów sprzedaży. Prócz tego pełnomocnik powódki wskazał, iż niniejsza sprawa jest kolejną, w której powódka dochodzi od pozwanej zapłaty za należności wynikających z wystawionych przez tego samego faktoranta faktur, przy czym poprzedni spór sądowy dotyczył faktur wystawionych przez niego w dniach 24 i 25 sierpnia 2016r., objęte zaś tymi fakturami sprzedaże nie zostały – w przeciwieństwie do faktur stanowiących przedmiot obecnego postępowania – stwierdzone umową zawartą na piśmie. Co więcej, odstąpienie od umowy sprzedaży, którego dotyczyły przedstawione w poprzednim postępowaniu faktury z dni 24 i 25 sierpnia 2016r., potwierdzone zostało pisemnym porozumieniem między pozwaną a faktorantem, które nie precyzowało jednak rodzaju reklamowanych przez pozwaną towarów, podpis zaś pod nim w imieniu faktoranta złożyła osoba nie pełniąca już wtedy funkcji jej prezesa. Z uwagi na powyższe braki, sąd orzekający w postępowaniu zainicjowanym wcześniejszym pozwem powódki porozumienie to uznał za niewiarygodne, ocenę tę zaś podzielił następnie również sąd drugiej instancji. Zdaniem pełnomocnika powódki okoliczności powyższe rodzą podejrzenie, iż załączone do wniesionego sprzeciwu dokumenty zostały sfabrykowane na użytek obecnie

proszę prowadzonego postępowania po to, by uniemożliwić powodce zakwestionowanie w nim wystąpienia okoliczności uzasadniających skorygowanie spornych faktur do zera. Zdaniem pełnomocnika pozwanej o braku autentyczności przedstawionych obecnie przez pozwaną dokumentów świadczy fakt, iż zdecydowała się ona złożyć faktorantowi kolejne, stanowiące przedmiot niniejszego postępowania, zamówienia po tym jak wcześniejsze dostawy materiałów jeszcze z sierpnia 2016r. okazały się być wadliwe w stopniu uzasadniającym odstąpienie od całości dokonanych wtedy transakcji. W ocenie pełnomocnika powódki za niewiarygodne uznać należało w szczególności zawarcie umowy z dnia 27 października 2016r. na piśmie, skoro wcześniejsze transakcje między pozwaną a faktorantem dochodziły do skutku bez takiej umowy, przebieg wdrożonej w odniesieniu do nich procedury reklamacyjnej nie został w żaden sposób udokumentowany, **sama zaś procedura dobiegła końca już po zakończeniu tej, którą wdrożono dla potrzeb skorygowania faktur, należności z których dochodzone są w niniejszym postępowaniu.** Odnosząc się w dalszym ciągu do poczynań pozwanej pełnomocnik powódki wskazał, iż rzekome wezwanie do usunięcia wad z dnia 29 listopada 2016r. przedstawione zostało dopiero na etapie postępowania sądowego choć pozwana przed jego wszczęciem wzywana była do uregulowania dochodzonych w tym postępowaniu roszczeń. Co więcej, wezwanie powyższe odnosi się jedynie do części materiałów mających stanowić przedmiot sprzedaży, na okoliczność której podpisana miała zostać umowa sprzedaży z dnia 27 października 2016r. Z powyższych względów – zdaniem powódki - załączone do sprzeciwu przez pozwaną dokumenty zawierają oświadczenia woli złożone jedynie dla pozorów (pismo k. 184 – 191).

W toku postępowania nazwa powodowej spółki uległa zmianie na (...) Polska (pismo k. 333, krs powódki k. 334 - 345).

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2019r. postępowanie w sprawie zostało zawieszona (postanowienie k. 384).
Postanowieniem z dnia 19 września 2019r. postępowanie to podjęto (postanowienie k. 444).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 5 sierpnia 2016r. powódka zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w K. umowę faktoringu, na mocy której spółka ta przelała na rzecz powódki wszystkie wierzytelności między innymi względem pozwanego, powódka zaś nabyła wszelkie istniejące w dacie zawarcia powyższej umowy wierzytelności, wierzytelności zaś powstałe później nabywać miała z chwilą ich powstania (umowa k. 28 – 34, zestawienie dłużników objętych umową faktoringu k. 37). W wykonaniu powyższej umowy powódka nabyła wynikające z wystawionych w dniach 2 – 12 listopada 2016r. faktur wierzytelności opiewające na kwoty odpowiednio na:

I 29 889zł. (zestawienie wierzytelności k. 59, faktura k. 60);

II 29 773,38zł. (zestawienie wierzytelności k. 59, faktura k. 61);

III 33 603,60zł. (zestawienie wierzytelności k. 59, faktura k. 62);

IV 32 799,18zł. (zestawienie wierzytelności k. 59, faktura k. 63);

V 30 590,10zł. (zestawienie wierzytelności k. 59, faktura k. 64);

VI 33 886,50zł. (zestawienie wierzytelności k. 59, faktura k. 65);

VII 33 398,81zł. (zestawienie wierzytelności k. 59, faktura k. 66);

VIII 37 779,45zł. (zestawienie wierzytelności k. 59, faktura k. 67);

Pismem z tej samej daty zbywca wierzytelności o ich przelewie powiadomił pozwanego (zawiadomienie k. 56, potwierdzenie odbioru k. 57).

Pozwana w ramach trwającej od roku 2008 – 2020 współpracy gospodarczej z faktorantem nabywała od niego materiały budowlane. Współpraca powyższa miała charakter stały, a jej częścią było również zatrudnienie faktoranta przez pozwaną do wykonania robót budowlanych, dla potrzeb wykonania których materiały powyższe były zamawiane.

W jej ramach strony pozostawały ze sobą w stałym kontakcie. W ramach tej współpracy po wielokroć okazywało się, że dostarczony pozwanej towar nie odpowiadał jej oczekiwaniom, co skutkowało jego wymianą na inny, z czym faktorant nie robił nigdy problemu. Podyktowane to było tym, iż pozwana należała do grona jego liczących się kontrahentów. Do zwrotów takich dochodziło każdorazowo w drodze ustnych porozumień pomiędzy pozwaną a faktorantem (zeznania świadków P. H. k. 356, I. M. k. 508 - 509)

Również sporne faktury, o jakich mowa powyżej, faktorant wystawił w związku z dokonaną na rzecz pozwanej sprzedażą materiałów budowlanych w postaci cegieł i bloczków styropianowych, które następnie pozwana uznała za wadliwe i co do których zażądała ich wymiany na wolne od wad. Jakość dostarczonego przy okazji tej dostawy materiałów budowlanych odbiegała znacząco od oczekiwań pozwanej. Jej zastrzeżenia dotyczyły belek stropowych, odciągów, elementów żelbetowych, które były połamane i spękane, namokniętych paczek ze styropianem. Ostatecznie faktorant z uwagi na trapiące go problemy finansowe przestał jedynie na odbiorze powyższych towarów nie dostarczając zamiast nich towaru wolnego od wad. Uwzględniając reklamację pozwanej faktorant opierał się w znacznej mierze na zaufaniu, jakim z racji wieloletniej współpracy darzył pozwaną. Faktorant zgadzał się na taką wymianę w odniesieniu do całości dostawy choćby tylko uszkodzenia ujawnić miały się w odniesieniu do części jedynie znajdujących się w danej paczce materiałów. Stwierdzenie jakichkolwiek wad skutkowało zgłoszeniem uwzględnianej przez faktoranta reklamacji bez sprawdzania stanu materiału znajdującego się na pozostałych paletach. Decyzja o jej uwzględnieniu była dla niego łatwiejsza z racji możliwości dokonania przez niego dalszego zwrotu towaru do jego pierwotnego dostawcy, ten bowiem nie robił problemów z odbiorem towarów, z nabycia których faktorant zrezygnował. Spowodowany było to mnogością występujących na rynku firm sprzedających tego typu materiały, które w ramach walki o klienta gotowe były pójść w relacjach ze swoimi stałymi odbiorcami na daleko idące ustępstwa (zeznania świadków I. M. k. 508 – 509, S. N. k. 510, zeznania pozwanej k. 526).

Sprawa powyższa nie jest pierwszym procesem, który powódka wytoczyła pozwanej o zapłatę należności wynikających z wystawionych przez faktoranta faktur poprzedni bowiem proces, prowadzony pod numerem X Gc 177/17, dotyczył faktur z dnia 24 i 25 sierpnia 2016r. zakończył się rozstrzygnięciem korzystnym dla powódki. W procesie tym Sąd nie podzielił stanowiska pozwanej, jakoby wiarygodności względem pozwanej z powyższych faktur rzeczywiście miało wygasnąć wskutek dokonanego przez pozwaną odstąpienia od umowy spowodowanego wadami dostarczonego jej towaru. Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie wskazano, iż pozwana nie wykazała wadliwości spornego towaru jak również dochowania ze swej strony koniecznych do dokonania takiego odstąpienia aktów staranności (uzasadnienie k. 477 – 480, 485 - 486). W tym kontekście podzielić należało obawy pełnomocnika powódki, wedle którego załączone przez pozwaną do jej sprzeciwu dokumenty w postaci pisemnej umowy sprzedaży, wezwania do usunięcia wad towaru, oświadczenia o odstąpieniu od umowy oraz protokołów odbioru towaru przez faktoranta stworzone zostały na użytek niniejszego postępowania w reakcji na rozstrzygnięcie, jakie zapadło w sprawie X Gc 177/17. Do wniosku powyższego skłania fakt, iż jak wynika z przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu dowodów, relacje między pozwaną a faktorantem były tak dobre, iż zbędnym czyniły podejmowanie przez pozwaną tego typu działań, pozwana zawsze bowiem liczyć mogła na to, iż jakiegokolwiek niezadowolenie z jej strony co do jakości dostarczonego jej przez faktoranta towaru spowoduje jego natychmiastową reakcję i uwzględnienie złożonej reklamacji nawet bez głębszego wnikania w jej zasadność, byle tylko utrzymać pozwaną jako swojego stałego klienta. Skoro zatem wcześniejsze reklamacje, jakie złożone zostały przez pozwaną w odniesieniu do towaru dostarczonego jej jeszcze w sierpniu 2016r., uwzględnione zostały przez faktoranta bez żadnych czynionych z jego strony trudności, to dziwić musi zastosowanie odmiennego, bardziej sformalizowanego trybu postępowania akurat w odniesieniu do faktur wystawionych przez faktoranta 3 miesiące później. W zaistniałej sytuacji załączonej do sprzeciwu dokumentacji nie sposób potraktować inaczej aniżeli jako sporządzonej niejako w odpowiedzi na stanowisko zajęte przez sądy orzekające w odniesieniu do należności z faktur wystawionych we wcześniejszym okresie czasu. Trudno w szczególności oprzeć się wrażeniu, że podpisana wbrew utrwalonym na przestrzeni wcześniejszych lat zasadom współpracy zakładającym daleko idące odformalizowanie relacji pomiędzy pozwaną a faktorantem umowa pisemna służyła temu jedynie, aby ułatwić późniejsze odstąpienie od niej w całości bez jednoczesnej konieczności odnoszenia się do każdej z 8 dostaw, jakich faktorant dokonał na rzecz pozwanej w okresie od dnia 2 do 12 listopada 2016r. Wątpliwości budzić musi w szczególności fakt, iż wbrew ukształtowanej na przestrzeni trwającej latami współpracy praktyce dotychczasowych

kontaktów, z efektów których obie ich strony były zadowolone, akurat przed złożeniem tych konkretnych zamówień, w związku z którymi wystawiono sporne w niniejszym postępowaniu faktury, pozwana z własnej inicjatywy zdecydowała się odejść od dotychczasowych zasad tejże współpracy i zawrzeć umowę na piśmie nie wywołując przy tym uzasadnionego zdziwienia po stronie faktoranta.

Sprzeczności powyższe i niekonsekwencje, jakimi w tym zakresie dotknięte było postępowanie zarówno faktoranta jak i pozwanej pomimo ich podniesienia przez powódkę w jej piśmie z dnia 12 listopada 2018r. nie doczekały się jednak żadnego zadawalającego wyjaśnienia ze strony pozwanej. Do wyjaśnienia tego w żaden sposób nie przybliżyły w szczególności przeprowadzone na wniosek pełnomocnika pozwanej dowody osobowe. Dowody powyższe w szczególności nie wyjaśniają, czemu pozwana w dniu 29 listopada 2016r. kieruje do faktoranta formalne wezwanie do usunięcia wad towaru, w dniu 12 grudnia 2016r. zaś równie formalnie odstępuje od umowy, skoro w odniesieniu do wcześniejszych faktur, należności z tytułu których dochodzone były w sprawie X Gc 177/17, za wystarczające uważała poprzestanie na podpisaniu dwustronnego porozumienia, w którym pozwana jak i faktorant złożyli zgodne oświadczenia o dokonaniu zwrotu sprzedanego pozwanej towaru i wystawieniu na tę okoliczność faktur korygujących. Co więcej, porozumienie powyższe podpisane zostało w dniu 28 grudnia 2016r., a zatem 16 dni po tym, jak w odniesieniu do faktur pochodzących z listopada 2016r. pozwana uznała jednak za konieczne złożenie oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Pozwana zdecydowała się na taki krok pomimo tego, iż bliskość czasowa zdarzeń w wyniku których pozwana podjąć miała kroki skutkujące wygaśnięciem jej zobowiązań wynikających zarówno z faktur sierpniowych jak i listopadowych nakazywałaby objęcie ich wszystkich jednym, powołanym we wcześniejszym procesie porozumieniem z dnia 28 grudnia 2016r. Zdaniem sądu okoliczności powyższe jednoznacznie wskazują na to, iż załączone do sprzeciwu pisma mające dokumentować przebieg postępowania reklamacyjnego sporządzone zostały wtedy dopiero, kiedy wiadomym było jej, iż porozumienie z dnia 28 grudnia 2016r. nie zostanie uznane za wystarczające do uwolnienia się od odpowiedzialności względem powódki i była to jedyna okoliczność w sposób racjonalny tłumacząca, czemu akurat w odniesieniu do nieobjętych wcześniejszym postępowaniem sądowym faktur z listopada 2016r. pozwana zdecydowała się wdrożyć odmienną, bardziej sformalizowaną procedurę reklamacyjną, która w jej przekonaniu miała zapewnić jej rozstrzygnięcie korzystniejsze od tego, które zapadło w sprawie X Gc 177/17.

Mając na uwadze brak dowodów pozwalających w sposób wiarygodny prześledzić, czy i jakie działania pozwana rzeczywiście przedsięwzięła w celu spełnienia ciążącego na niej jako na profesjonalnym uczestniku obrotu gospodarczego z mocy przepisu art. 563 par. 1 kc. obowiązku zbadania rzeczy, za aktualną także na gruncie niniejszej sprawy uznać należało konkluzję wyrażoną w procesie X Gc 177/17, iż również w odniesieniu do dostaw z listopada 2016r. pozwana nie wykazała, kiedy realnie dowiedziała się o wadach jak również, że w ogóle zachowała termin 14 dni, co do którego w literaturze i orzecznictwie panuje zgoda, iż to z jego zachowaniem odbyć winno się zawiadomienie sprzedawcy o stwierdzonych wadach. Podzielając również stanowisko sądów wyrażone w sprawie X Gc 177/17, to na pozwanej, jako stronie wywodzącej z powyższych okoliczności korzystne dla siebie skutki prawne spoczywał ciężar ich wykazania. Nawet jednak niezależnie od przedstawionych wyżej wyników postępowania dowodowego wskazujących na przygotowanie pisma wzywającego do usunięcia wad wyłącznie z myślą o wykorzystaniu go w obecnym procesie, w sytuacji, w której dotyczące spornych transakcji faktury wystawione zostały w okresie od 2 do 12 listopada 2016r., zachowanie terminu 14 dni przy uwzględnieniu faktu, iż pismo powyższe pochodzi z dnia 29 listopada 2016r., nie jest wcale oczywiste. Co więcej, z zeznań osób zaangażowanych z ramienia strony pozwanej w sporne transakcje wynika niespornie, iż każdorazowo dla potrzeb dokonania reklamacji całości dostaw za wystarczające uznawała ona stwierdzenie wadliwości pewnej części dostarczonych jej towarów. W tym kontekście przywołać należy stanowisko wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 lutego 2016r. w sprawie I ACa 913/15, wedle którego skuteczne odstąpienie przez kontraktującego od umowy (...) wymagało wykazania: - po pierwsze, że wadami istotnymi (...) dotknięte były wszystkie rzeczy dostarczone w pierwszej partii, bądź w przypadku, gdy tylko niektóre z nich były wadliwe, iż nie dało się odłączyć ich od rzeczy wolnych od wad, bez szkody dla stron obu” W niniejszej sprawie dowód taki jednak wbrew ciążącemu na pozwanej w tym zakresie z mocy art. 6 kc. ciężarowi dowodowemu nie został przeprowadzony, co ma istotne znaczenie w kontekście regulacji zawartej w przepisie art. 565 kc.

Mając na względzie ścisły charakter trwającej na przestrzeni lat współpracy handlowej na przestrzeni której – jak wynika z zeznań uczestników tych relacji – faktorant nie robił problemów z uwzględnianiem wszelkich składanych przez pozwaną reklamacji, pozwana zaś wiedziała, iż zawsze liczyć będzie mogła na ich uwzględnienie, za o wiele bardziej prawdopodobne uznać należy, iż w świetle wypracowanych pomiędzy faktorantem a pozwaną zasad takiej współpracy podejmowanie aktów staranności, od podjęcia których przepis art. 563 par. 1 kc. uzależnia zachowanie uprawnień z tytułu rękojmi, w ogóle nie było potrzebne, pozwana liczyć mogła bowiem zasadnie na to, iż w dowolnym praktycznie momencie uznać może dostarczony jej towar nie odpowiada jej oczekiwaniom i kwalifikuje się do zwrotu, jej stanowisko zaś w tym zakresie spotka się z całkowitym zrozumieniem ze strony faktoranta. W odniesieniu do pochodzących z listopada 2016r. faktur taki rozwój zdarzeń wydaje się tym bardziej prawdopodobny, iż wynoszące każdorazowo 120 dni terminy ich płatności wypadały każdorazowo dopiero na wiosnę roku 2017, kiedy to – jak wynika z zeznań samej pozwanej – w związku z odmową przyznania dotacji na planowaną przez pozwaną rozbudowę należącego do niej ośrodka wypoczynkowego jak również w związku z mającym wtedy miejsce wzrostem cen materiałów budowlanych – definitywnie porzuciła ona plany takiej rozbudowy (zeznania pozwanej k. 526). Zdaniem sądu zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż to właśnie rezygnacja z realizacji zamierzeń gospodarczych, dla realizacji których pozwana kupowała takie materiały od faktoranta, musiała wywrzeć wpływ na podjętą przez pozwaną próbę uwolnienia się od obowiązku zapłaty za towary, które z uwagi na późniejszy rozwój wypadków okazały się być jej niepotrzebne.

Jako chybiony ocenić należało wreszcie zarzut pozwanej przekroczenia w niniejszej sprawie określonego pomiędzy powódką a faktorantem limitu zadłużenia dłużnika, o jakim mowa w załączniku nr 4 do umowy factoringu, podnieść należy bowiem, iż zgodnie z par. 2 ogólnych warunków factoringu z regresem zawierającym słowniczek pojęć, limit ten wyznaczający maksymalną wartość wierzytelności nabywanych i finansowanych miał charakter odnawialny, co oznacza to jedynie, iż suma nabytych jednorazowo wierzytelności, za które powódka zapłacić miałyby w jednej transzy należne faktorantowi wynagrodzenie nie powinna była przekraczać kwoty 400 000zł. (załącznik k. 37, ogólne warunki k. 45). Analizując treść zapisów wiążącej strony umowy dojść należy do wniosku, iż kwestia powyższego limitu pojawia się w kontekście zestawienia wierzytelności, jakie faktorant zgłaszać miał powódce celem uzyskania jej akceptacji dla potrzeb uzyskania finansowania z jej strony, ustalony zaś limit dłużnika pomocny miał być powódce przy podejmowaniu przez nią decyzji o nabyciu powyższych wierzytelności, decyzja ta bowiem – zgodnie z ogólnymi warunkami (par. 2 ust. 2 pkt d ogólnych warunków) – zapadała każdorazowo właśnie w ramach limitu dłużnika. W sprawie niniejszej nie zostały jednak ujawnione żadne okoliczności, z których wynikało, iż w odniesieniu do wierzytelności wynikających z załączonych do pozwu faktur powódka podjęła decyzję odmowną co do ich nabycia i jednoczesnego finansowania skutkującą odmową wypłaty zaliczki na poczet wynagrodzenia należnego za ich nabycie. Jak zatem wynika z powyższego, sama przeprowadzona przez pozwaną operacja prostego zsumowania roszczeń dochodzonych w sprawie niniejszej z tymi dochodzonymi w sprawie X Gc 177/17 nie świadczy jeszcze o przekroczeniu wspomnianego limitu, a tym bardziej nie może stanowić argumentu na rzecz tezy, wedle której w odniesieniu należności wynikających z jakiejś części faktur objętych obecnym postępowaniem przelew na rzecz powódki nie nastąpił. Wątpliwości do co rzeczywistego wystąpienia takiego skutku, a zatem również co do legitymacji powódki zrodzić mogłoby co najwyżej przekroczenie limitu finansowania określonego w załączniku nr 1 do umowy na kwotę 2 500 000zł., stosownie bowiem do par. 1 ust. 2 powyższej umowy powódka nabywać miała wierzytelności do łącznej wysokości określonej właśnie w załączniku nr 1. Przekroczenia tego limitu jednak żadną miarą nie wykazano (załącznik k. 32).

Z powyższych względów przyjąć należało, iż pozwana nie udowodniła żadnych faktów mogących potwierdzać zasadność podniesionych przez niego w sprzeciwie zarzutów, co skutkowało musiło udzieleniem ochrony żądaniu pozwu w całości zarówno co do należności głównej jak i dobitych do kwoty kapitału skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie poszczególnych faktur.

Wbrew podniesionym w sprzeciwie okolicznościom, żądanie pozwu w odniesieniu do należności głównej zasługuje na udzielenie mu ochrony, znajduje ono bowiem oparcie w postanowieniach zawartej przez powódkę umowy factoringu. Stosownie do utrwalonego w literaturze prawniczej stanowiska, faktoring jest to działalność polegająca na nabywaniu

przez faktora od przedsiębiorców najczęściej jeszcze niewymagalnych wierzytelności za część ich wartości. Dzięki płatności od faktora, dokonywanej przed terminem wymagalności wierzytelności, przedsiębiorca uzyskuje środki na bieżącą działalność i łatwiej jest mu zachować płynność finansową (por. K. Kruczałak, Factoring). Faktoring kwalifikuje się przy tym bądź jako szczególną postać sprzedaży wierzytelności bądź też jako umowę nienazwaną, funkcjonującą jednak od wielu lat w praktyce życia gospodarczego (zob. zwłaszcza K. Kruczałak, Factoring i jego gospodarcze znaczenie, *passim*; K. Zawada, w: System PrPryw, t. 6, 2014, s. 1384 i n.; z literatury komentarzowej np. J. Mojak, w: Pietrzykowski, Komentarz KC, t. II, 2015, s. 163 i n.; G. Koziół, w: Kidyba, Komentarz KC, t. III, Cz. ogólna, 2014, s. 867 i n.; P. Sobolewski, w: Osajda, KC. Komentarz, t. II, s. 955; G. Sikorski, w: Ciszewski, Komentarz KC, 2014, s. 919). Należy jednak podkreślić, że ukształtowane w praktyce życia gospodarczego typy umowy nienazwanej w żadnym razie nie mogą krępować woli stron, ograniczonej nie treścią nazw "faktoring", lecz jedynie (w uproszczeniu) ograniczeniami unormowanymi w art. 353¹KC.

Jak zatem wynika z powyższego, skutkiem zawarcia powyższej umowy było przejście służących wobec pozwanej wierzytelności na powódkę. Okoliczność powyższa przesądza legitymację czynną powódki w niniejszym procesie.

Rozstrzygnięcie o należnych powódce odsetkach za opóźnienie w transakcjach handlowych zapadło na podstawie ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, jej art. 2 ust. 1 wprost przewiduje bowiem objęcie zawartą w niej regulacją transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.²⁾), a zatem podmioty wykonujące we własnym imieniu działalność gospodarczą. Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013r., do której odsyła z kolei art. 10 ust. 1 powyższej ustawy, w transakcjach handlowych, takich zatem, jak zawarta między pozwaną a zbywcą wierzytelności, z wyłączeniem jedynie transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi przysługują przewidziane w ustawie odsetki, jeżeli:

I wierzyciel spełnił swoje świadczenie;

II wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo w doręczonej dłużnikowi fakturze potwierdzającej wykonanie usługi, w związku z którą faktura została wystawiona;

W niniejszej sprawie wystąpiły wskazane wyżej przesłanki warunkujące powstanie po stronie powódki roszczenia o zapłatę odsetek przewidzianych ustawą z dnia 8 marca 2013r., w toku sporu pozwana nie przeczyła bowiem temu, iż wierzyciel za każdym razem spełniał świadczenia, w zamian za które nie otrzymał zapłaty mimo upływu określonych w fakturach terminów do zapłaty każdej z załączonych do pozwu faktur. Zaistnienie powyższych okoliczności przesądza tym samym o powstaniu po stronie wierzyciela prawa do naliczania przewidzianych w art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013r. odsetek.

Rozstrzygnięcie o należnych stronie powodowej kosztach postępowania w postaci opłaty od pozwu w kwocie 13 784 oraz wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego w kwocie 10 817zł.. na podstawie par. 2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych zapadło zgodnie z wyrażoną przepisem art. 98 par 1 kpc. zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem o zaskarżalności doręczyć pozwanemu.